

Берегівським депутатам заборонили співати гімн Угорщини

Берегівська міжрайонна прокуратура Закарпаття опротестувала рішення Берегівської районної ради від 17 червня про внесення змін у регламент сесії райради. Районні райці того дня вирішили починати кожне засідання сесії зі співу Державного гімну України та національного гімну Угорщини.

«Рішення про гімн Угорщини суперечить ст. 20 Конституції України («державними символами України є Державний прапор України, Державний герб України і Державний гімн України») і ст. 43 Закону «Про місцеве самоврядування», — йдеться у прокурорському протесті. Володимир МАРЧЕНКО.

Вівано-франківських багатоповітряків відключають ліфти

«Ліфт вимкнено через страйк», — такі таблички побачили на ліфтах у 50-ти будинках Івано-Франківська. З'ясувалося, що працівники комунального підприємства «Івано-Франківськліфт» знеструмили ліфти та розпочали страйк через невилплату зарплати.

Ліфтовикам обласного центру, доводять страйкарі, вже п'ятий місяць не виплачують зарплати. Загальна заборгованість підприємства перед працівниками — 300 тисяч гривень. Якщо зарплату не наділи не виплатять, погрожують страйкарі, вони знеструмлять усі ліфти міста. Володимир МАРЧЕНКО.

Лучанка не платить за утримання будинку, бо ЖЕК не ремонтував його з 1923 року

Лущкомом міському голові Миколі Романюку поскаржилися колишня вчителька-пенсіонерка на ЖЕК №3. Жінка обурювалася з приводу того, що її змушують платити за утримання будинку, хоч з часу зведення будівлі у 1923 році у ній жодного разу ремонт не проводився. У нормальному стані підтримують будинок мешканці власними силами і коштом.

Тому жінка відмовилася платити за утримання будинку, за що на неї подали у суд. Однак судові засідання відпадали шість разів, оскільки ЖЕК так і не подав жодного акта виконаних робіт. Міський голова скерував жінку до директора департаменту ЖКГ Івана Кубицького, аби той розібрався у ситуації.

Паталія КРАВЧУК, Волинська область.

ЦИФРА

10 тис. грн.

отримає від «Укрзалізниці» переможць конкурс на кращу назву швидкісних поїздів виробництва Hyundai ROTEM, які незабаром з'являть на наших магістралях. Конкурс триватиме 1 місяць — з 23 червня по 23 липня ц. р.

Доктор Антуан АРЖАКОВСЬКИЙ: «Іду у Францію, бо в Україні уже виконав своєю основну місію»

У середу, 22 червня, в Українському Католицькому університеті відбулися урочистості з нагоди завершення діяльності на посаді директора Інституту екуменічних студій доктора історичних наук Антуана Аржаковського, який 12 років тому приїхав в Україну із Франції. Чому він обрав цю країну і чому вирішив повернутися додому? Що вдалося зробити тут за ці роки? Що Антуан Аржаковський думає про Україну і українців — про це та інше в ексклюзивному інтерв'ю з кореспондентом «ВЗ».

— Чому ви вирішили працювати в Україні і зупинили свій вибір на Українському Католицькому університеті?

— Вибрав цю країну, бо маю українські корені. Моя бабуся по материній лінії Софія Клепініна до революції була першою жінкою-суддею в царській імперії. Вона працювала в Одесі. Бабуся була справедливою, і за це всі її любили. Після революції бабуся арештували не відразу — більшовики навіть хотіли, щоб вона залишилася на посаді судді.

Дядько мого діда по материній лінії працював у Криму агрономом і створив тут сільськогосподарський інститут. Він думав над тим, як покращувати урожай, вивчав тварин, які живуть на полях. Коли в Україні був голодомор, завдяки цьому чоловікові у Криму його не відчували. Багато людей переїхали сюди жити. А ще цей мій родич на початку ХХ століття написав для туристів путівник по Криму, і цей путівник сьогодні можна знайти в Інтернеті. У Криму є село, яке називається Клепініно, — на честь дідового дядька. Тут є також вулиця, названа його іменем, пам'ятник цьому чоловікові, Клепінінський степ.

Ще один прадід був архітектором в Одесі — будував Дебрибаську вулицю. Моя сім'я пов'язана з Україною. Хоч вона була російськомовною, але розуміла українську ідентичність. Мені було важливо старатися бути корисним для України. Попрацювавши у Франції у Міністерстві закордонних справ, потім — у Москві на посаді аташе з культури, вирішив працювати у Києві — також на посаді аташе з культури. Я зустрівся з українськими викладачами французької мови, допомагав видавати підручники. Коли отримав запрошення від отця-доктора Бориса Гудзяка на відкриття Українського Католицького університету — єдиного католицького університету на теренах колишнього СРСР, — отримав пропозицію там працювати. Від родичів я знав, що хороша дипломатія має свої корені в духовності. Це була чудова нагода у цьому попрацювати. У Львові планував залишитися на два роки, але отець Борис запропонував створити Інститут екуменічних студій, і я погодився.

Довідка «ВЗ»

Антуан Аржаковський народився 5 жовтня 1966 року в Парижі у сім'ї інженера та вчительки. Після закінчення школи навчався у Сорбонському університеті, після нього — у Вищій школі соціальних наук, де здобув ступінь доктора історичних наук. З 1989 року працював у Міністерстві закордонних справ Франції. З 2004 року очолював Інститут екуменічних студій при Українському Католицькому університеті.

— Як би ви, підсумували свою роботу на посаді директора Інституту екуменічних студій?

— Я і мої колеги зробили багато. Українці уже не плутають слова «комунізм» і «екumenізм». Вони знають, що Церква — одна, але історично так склалося, що вона має кілька гілок. Бог не є розділений. Містичне тіло Церкви єдине, і ми повинні шукати шляхи, щоб зрозуміти, чому так сталося, щоб усвідомити ієрархію цінностей — що важливіше те, що нас об'єднує, а не те, що нас роз'єднує. Ми зуміли доказати це і нагадали, що такі переконання — не оригінальні. Про це говорив митрополит Андрій Шептицький, православний митрополит Платон з Києва, протестанти. Перше, на чому ми наполягали, коли створювали Інститут екуменічних студій, — це наш екуменізм буде не політичним. Він базуватиметься на розумінні єдності через дружбу.

Ми — перші в Україні і на теренах колишнього Радянського Союзу, хто створив магістерську програму з екуменічних наук. У нас — понад 80 студентів, не рахуючи тих, які навчаються дистанційно. Ми запросили на роботу кращих викладачів з України та світу. Днями захистився студент з Каліфорнії, православний священик. Вперше з 30-х років минулого століття православ-

зарплати працівникам Інституту. Ці гроші я назбирав у Франції та США. Їх пожертвували не лише багаті люди, а й не дуже заможні, які усвідомлюють, наскільки важливу справу ми робимо. Настав час, щоб українці взяли кермо у свої руки. Іду працювати на батьківщину, але Україну назовсім не покидаю — буду регулярно сюди навідуватися і цікавитися, як ідуть справи.

— Як у вас склалася враження за 12 років про Україну і українців. Чим українці відрізняються від французів?

— У мене маса прекрасних вражень про Україну і українців. Мої діти — 15-річна Матільда та 11-річний Етьєн — навчалися тут у школі (у Франції бували лише влітку). Вони прекрасно володіють українською мовою. Діти сумують через те, що продовжувати навчання будуть у Франції, а не в Україні. Тут вони мають багато друзів, як і я з дружиною. Моя сім'я погодилася переїхати жити у Францію лише за умови, що час від часу будемо сюди приїжджати.

Українці — душевні, щирі, гостинні, щедрі, легко знаходять спільну мову між собою та з людьми інших національностей. До мене як до французя я відчув особливу відкритість. Мене тут дуже добре приймали. Мені хотілося б, щоб українці були більш відповідальними у повному сенсі цього слова: не лише за свої слова, а й за вчинки. Вони часто змінюють свої думки, «забувають», що говорили раніше. Загалом французі більше відчують юридичну відповідальність за свої слова. Саме тому два роки тому тема Соціального Екуменічного тижня у Львові була присвячена соціальній відповідальності.

Мені приємно, що в українських школах є такий предмет, як християнська етика. Його немає у Франції.

Разом із сім'єю побував в Одесі та Криму, звідки мої українські родичі, також відпочивав у Карпатах. Усюди люди добрі і гостинні, красиві — прекрасні. Через те, що у ХХ столітті українці багато страждали, у них добре розвинене почуття людяності. І це почуття гуманності виражається в літургіїх. Мені подобається церковний спів у візантійській традиції. Подобаються і народні пісні — вони мене зворушують до сліз, а також українські народні танці.

— А як вам українська кухня?

— Днями вперше побачив, що донька ліпить вареники. Вона сказала, що у Франції не зможе без них жити, тому вирішила навчитися їх готувати, а також український борщ. Ці страви наша сім'я дуже любить. На мій погляд, французька кухня більш різноманітна, багатша. Було б непогано, якби українські кухарі поїхали до Франції і там щось для себе переняли.

Розмовляла
Олеся ПАСТЕРНАК.
Фото автора.